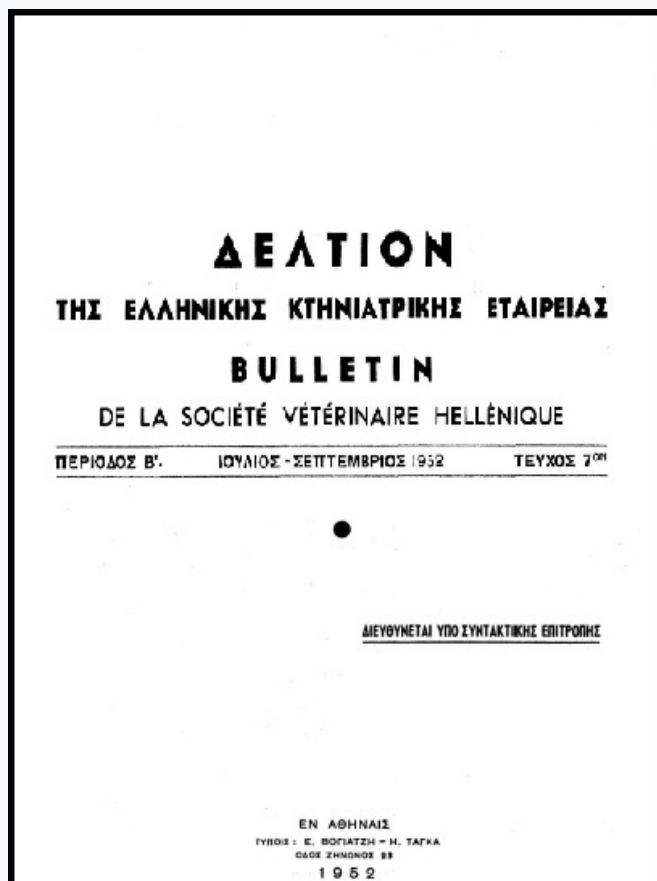

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 3, No 3 (1952)

ΑΙ ΕΝΤΕΡΙΔΕΣ ΤΩΝ ΝΕΟΓΝΩΝ ΜΟΣΧΩΝ ΚΑΙ Η ΔΙΑ ΧΡΥΣΟΜΥΚΙΝΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΥΤΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β. ΤΑΡΛΑΤΖΗΣ

doi: [10.12681/jhvms.17514](https://doi.org/10.12681/jhvms.17514)

Copyright © 2018, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β. ΤΑΡΛΑΤΖΗΣ

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

ΤΑΡΛΑΤΖΗΣ Κ. Β. (1952). ΑΙ ΕΝΤΕΡΙΔΕΣ ΤΩΝ ΝΕΟΓΝΩΝ ΜΟΣΧΩΝ ΚΑΙ Η ΔΙΑ ΧΡΥΣΟΜΥΚΙΝΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΥΤΩΝ. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 3(3), 162–169. <https://doi.org/10.12681/jhvms.17514>

- L. P. Langeron**: Sur le traitement chirurgical des néphropathies hypertensives. Presse Médic. 15 Mai 1948
- M. Sapir**: Etude de la physiologie de la circulation rénale. Soc. d'Angéiologie 19 Mai 1951.
- Jacquet**: Des syndromes de choc et d'adaptation à la physiopathologie rénale au cours des hypotensions thérapeutiques. Soc. d'Angéiol. 19 Avril 1951.
- R. Lovell**: Bovine pyelonephritis. The Vet. Record. October 1951.
- Trueta, Barclay, Daniel, Franklin, prichard**: Studies of the Renal circulation. Oxford. Blackwell (1947).

R É S U M É

Nouvelles conceptions pathogéniques

p a r

E. Matthéakis

Aperçu général sur le syndrome d'irritation de J. Reilly et la pathogénie des néphrites par irritation du système neuro-végétatif.

I. ΑΙ ΕΝΤΕΡΙΔΕΣ ΤΩΝ ΝΕΟΓΝΩΝ ΜΟΣΧΩΝ ΚΑΙ Η ΔΙΑ ΧΡΥΣΟΜΥΚΙΝΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΥΤΩΝ ⁽¹⁾

Υ π ό

ΚΩΝΣΤ. Β. ΤΑΡΛΑΤΖΗ

Κτηνιάτρου - Μικροβιολόγου

(Κτηνιατρικόν Μικροβιολογικόν Ἰνστιτοῦτον Υ. Γ.)

Ἡ παροῦσα μελέτη ἀποτελεῖ μέρος σειρᾶς ἐργασιῶν ἐχουσῶν ὡς σκοπὸν τὴν διαπίστωσιν τῶν θεραπευτικῶν ἰδιοτήτων διαφόρων οὐσιῶν, προσφάτως εἰσαχθεῖσῶν εἰς τὴν Κτηνιατρικὴν, ἐπὶ νοσημάτων τινῶν τῶν ζώων.

Μεταξὺ τῶν οὐσιῶν τούτων καταλέγονται αἱ Σουλφοναμίδαι, τὰ Ἀντιβιοτικά καὶ τινὰ χημικὰ ἰδιοσκευάσματα ὡς π.χ. ἡ Φουρασίνη.

Αἱ ἐργασίαι αὗται ἐκτελοῦνται κυρίως εἰς τὸ Κτηνοτροφεῖον τῆς Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ μετὰ τὴν συμπαραστάσιν τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς κ.κ. Πασίoka καὶ Δημακοπούλου, δευτερευόν-

(1) Ἀνεκοινώθη εἰς τὴν Β'. συγκέντρωσιν Κτηνιάτρων Ὑπουργείου Γεωργίας Ἀθῆναι Μάιος 1952.

τως δὲ εἰς τὸ Βασιλικὸν κτῆμα Τατοῦτου, ἐνῷ ἡ σχετικὴ μὲ αὐτὰ μικροβιολογικὴ ἔρευνα λαμβάνει, ὡς εἰκός, χώραν εἰς τὸ Κτηνιατρικὸν Μικροβιολογικὸν Ἰνστιτούτον.

Σκοπὸς τῆς παρουσίης δὲ εἶναι ἡ ἔκθεσις τῶν ἐπιτευχθέντων λίαν εὐνοϊκῶν ἀποτελεσμάτων, κατὰ τὴν θεραπείαν τῶν ἐντεριτίδων τῶν νεογνῶν μόσχων, διὰ τῆς χρησιμοποιούσης χρυσομυκίνης (1).

Πρὶν ὅμως εἰσέλθωμεν εἰς τὴν θεραπείαν τῆς νόσου ἧς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ὑπομνήσωμεν, δι' ὀλίγων νεώτερα τινὰ δεδομένα ἀφορῶντα εἰς τὴν αἰτιολογίαν καὶ παθογένειαν αὐτῆς.

Ὡς γνωστὸν ἡ νοσηρὰ αὕτη Συνδρομὴ ἀνήκουσα εἰς τὸ γενικώτερον πλαίσιον τῆς «Πολυμόρφου Σηψαιμίας τῶν Νεογνῶν» εἶναι λίαν διαδεδομένη εἰς τὰ ἀστικά βουστάσια, προκαλοῦσα σημαντικὰς ζημίας εἰς τὴν ἀγελαδοτροφίαν, ἐνῷ εἶναι μᾶλλον σπανία εἰς τὴν ὑπαιθρον ἔνθα αἱ ἐγχαωρίας γενεᾶς ἀγελάδης ἐκτρέφονται ὑπὸ φυσικωτέρας συνθήκας.

Χωρὶς τοῦτο νὰ θεωρεῖται ὑπερβολή, ὑπάρχουσι πλεῖστα ἀστικά βουστάσια τῆς περιφερείας μας εἰς τὰ ὁποῖα οὐδεὶς τῶν γεννωμένων μόσχων ἐπιζεῖ.

Ἡ κατάστασις αὕτη διαρκοῦσα ἤδη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐδημιούργησε εἰς τοὺς ἐκτροφεῖς τὴν ἀπάθειαν τῆς συνηθείας, εἰς τρόπον ὥστε οὗτοι μετὰ μοιρολατρίας πλέον ἀνέχονται τὴν διαιώνισιν τῆς νόσου.

Μεταξὺ τῆς 1ης καὶ τῆς 3ης ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ἡμέρας ὁ μόσχος παρουσιάζει ἔντονον διάρροϊαν χαρακτηριζομένην ἀπὸ κόπρανα κίτρινα, ἀφρώδη, δύσσομα ἅτινα συνήθως προσκολλῶνται περὶ τὸν πρωκτὸν καὶ τὸ περιναίον.

Ἡ διάρροϊα συνοδεύεται συνήθως ἀπὸ πυρετόν, κατάρθειαν, ἀνορεξίαν ὑπνηλίαν καταλήγει δὲ εἰς τὸν θάνατον λόγῳ καχεξίας, τοξινώσεως καὶ ἀφυδατώσεως.

Ἡ νόσος παρατηρεῖται συνήθως κατὰ τὴν ἀνοιξιν καὶ τὸ θέρος ὅτε εἶναι σχεδὸν πάντοτε θανατηφόρος, ἐνῷ κατὰ τὸν χειμῶνα αὕτη εἶναι ἡπιωτέρας πως μορφῆς.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν αἰτιολογίαν τῆς νόσου ὡς ἔχει διαπιστωθῇ καὶ ἀλλαχοῦ, τοιουτοτρόπως καὶ παρ' ἡμῖν τὸ πλεῖστον τῶν περιστατικῶν ὀφείλονται εἰς τὸ Κωλοβακτηρίδιον, ἐνῷ οἱ μικροοργανισμοὶ τῆς οἰκογενείας τῶν Σαλμονελλῶν, ὁ Πρωτεὺς ὁ κοινός, ὁ Πυοκυανικός Βάκιλλος καὶ ἄλλοι συναντῶνται σπανιώτερον.

Ἐν τοσοῦτω κατὰ τὴν εἰς τὴν Κτηνιατρικὴν Σχολὴν τοῦ Cornell παραμονὴν μας ὁ διακεκριμένος ἐρευνητὴς κ. J. Baker, μᾶς ἀνεκοίνωσε ὅτι

(1) Τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ οἴκου Lederle κ.κ. Κανδηλίδην καὶ Λάμπαν χορηγήσαντας ἡμῖν δείγματα χρυσομυκίνης πρὸς πειραματισμόν, θερμῶς εὐχαριστοῦμεν.

ἀπεμόνωσε διηθητὸν ἰὸν προκαλοῦντα γενικὴν νόσον ἥπιας μορφῆς εἰς τοὺς νεογνοὺς μόσχους, ἐπιπλεκομένην ἐν συνεχείᾳ καὶ καθισταμένην βαρείας μορφῆς λοίμωξιν (πνευμονίαν ἢ ἐντερίτιδα) χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν μικροοργανισμῶν ἐξόδου, οἵτινες προσδίδουσι ἐκάστοτε εἰς τὴν νόσον τὴν ἰδιάζουσαν αὐτῇ μορφήν.

Εἶναι ἀξιοσημεῖωτον ὅτι ἐνῶ ἡ ἐντερίτις εἶναι συνηθεστάτη, αἱ ἔτεροι μορφαὶ τῆς Πολυμόρφου Σηψαιμίας δηλ. ἡ πνευμονία, ἡ ὀμφαλοφλεβίτις, καὶ αἱ πολυαθρίτιδες εἶναι μᾶλλον σπάνιαι.

Δὲν ἐπικρατεῖ ὁμοφωνία ὥς πρὸς τὴν προέλευσιν καὶ τὸν τρόπον εἰσβολῆς ἐν τῷ ὁργανισμῷ τῶν ἀνωτέρω νοσογόνων αἰτίων.

Κατὰ τινας συγγραφεῖς πρόκειται περὶ μικροβίων ἀπαρτιζόντων τὴν συνήθη γλωρίδα τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος, τὰ ὅποια χάρις εἰς ἰδιαζούσας συνθήκας τὰς ὁποίας θέλομεν περιγράψει κατωτέρω, ἀποκτῶσιν ἔντονον λοιμογόνον ἱκανότητα προκαλοῦντα ἐν συνεχείᾳ τὰ γνωστὰ νοσηρὰ συμβάματα.

Κατ' ἄλλους πρόκειται περὶ εἰδικῶν ἐξόχως λοιμογόνων στελεχῶν τῶν ἀνωτέρω μικροβίων ἅτινα εἰσβάλλουσι εἰς τὸν ἐντερικὸν σωλῆνα καὶ προκαλοῦσι τὴν ἐμφάνισιν τῆς νόσου.

Οἰαδήποτε ὅμως καὶ ἂν εἶναι ἡ προέλευσις τοῦ νοσογόνου αἰτίου (ἐνδογενὴς ἢ ἐξωγενὴς) εἶναι γεγονὸς γενικῶς παραδεκτὸν ὅτι ἡ ἐπανεπιλημμένη δίοδος, τῶν μικροοργανισμῶν δι' εὐπαθῶν ζώων, ἐπιφέρει τὴν ἐπίρρωσιν τῆς λοιμογόνου αὐτῶν ἰσχύος προσδίδουσα εἰς τὴν νόσον μορφήν βαρείας λοίμωξεως ἐνίοτε μεταδοτικῆς.

Ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐμφάνισις τῆς ἐντερίτιδος εἰς τοὺς μόσχους προϋποθέτει σχεδὸν πάντοτε τὴν ὑπαρξιν ὠρισμένων ἰδιαζουσῶν συνθηκῶν ἀναφερομένων ἰδίᾳ :

α) εἰς τὴν ὑγιεινὴν τοῦ περιβάλλοντος καὶ

β) εἰς τὸν τρόπον διατροφῆς τῶν νεογνῶν.

Ὡς εἶναι γνωστὸν αἱ συνθήκαι διατροφῆς τῶν γαλακτοπαραγωγῶν ἀγελάδων πόρρω ἀπέχουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἱκανοποιητικαί.

Ἐπίσης ἡ ἔλλειψις καθαριότητος, ἐπαρκοῦς χώρου, ἀερισμοῦ καὶ ἡλιακοῦ φωτός, ὑπαρξίς ὑγρασίας, δημιουργοῦσι σύνολον συνθηκῶν αἱ ὁποῖαι εὐνοοῦσι τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν μικροβίων καὶ ἐπιφέρουσι τὴν πρόωρον ἐγκατάστασιν λοιμογόνου καὶ τοξικῆς γλωρίδος εἰς τὸν μὴ διαθέτοντα εἰσέτι ἐπαρκῇ ἀμυντήρια μέσα ὁργανισμὸν τοῦ νεογνοῦ.

Ἀφ' ἑτέρου τοῦτο, λόγῳ τῆς ἐπιδράσεως τῶν αὐτῶν δυσμενῶν συνθηκῶν ἐπὶ τῆς μητρὸς γεννᾶται ἐνίοτε φέρον τὰ στίγματα τῆς ἀσθενοῦς ἰδιοσυγκρασίας, τῆς προδιαθέσεως εἰς νοσηρὰς καταταστάσεις ἢ ἀκόμη εἶναι θνησιγενές.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν τρόπον διατροφῆς τοῦ νεογνοῦ, τὸ πύαρ, ὡς

γνωστόν, πλὴν τῶν καθαριτικῶν αὐτοῦ ιδιοτήτων, αἵτινες καθιστῶσι αὐτὸ ἐν ἡπιον ὑπακτικόν, σκοπὸν ἔχον τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ ὑπάρχοντος μηχανίου εἶναι ταυτοχρόνως ὁ κύριος φορεὺς ἀντισωμάτων ἐναντίον τῶν μικροοργανισμῶν τῆς μικροβιακῆς χλωρίδος ὡς καὶ Βιταμίνης Α.

Σημειωτέον ὅτι ὁ πλακοῦς τῶν βοοειδῶν δὲν ἐπιτρέπει τὴν διόδον ἀντισωμάτων καὶ λιποδιαλυτῶν Βιταμινῶν (Α, D, E, K) ἀπὸ τῆς ἀγελάδος εἰς τὸ ἔμβρυον κατὰ τὴν ἐνδομήτριον ζωὴν εἰς τρόπον ὥστε μοναδικὴ πηγὴ ἀντισωμάτων διὰ τὸ νεογνὸν εἶναι τὸ πύαρ.

Εἰδικῶς ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Βιταμίνην Α, κατὰ τὴν γνώμην ἐρευνητῶν τινῶν ἡ ἐξάντλησις τῶν ἀποθεμάτων τῆς μητρὸς λόγῳ ἐπανειλημμένων τοκετῶν καὶ ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως ἐπαρκοῦς χρόνου ἀναπαύσεως μεταξὺ αὐτῶν, εἴτε καὶ λόγῳ πλημμελοῦς διατροφῆς κατὰ τὴν κυοφορίαν, ἐπιφέρει τὴν παραγωγὴν πτωχοῦ εἰς Βιταμίνην Α πύατος μὲ ἀποτέλεσμα τὴν προδιάθεσιν τῶν νεογνῶν εἰς τὰς ἐντερίτιδας.

Πλὴν ὅμως τῆς Βιταμίνης Α καὶ ἡ ἔλλειψις Βιταμινῶν τινῶν τοῦ συμπλέγματος Β (Νικοτιναμίδιον καὶ Παντοθενικὸν ὀξύ) φαίνεται εὐνοοῦσα τὴν ἐκδήλωσιν τῆς νοσηρᾶς ταύτης συνδρομῆς.

Εἶναι δὲ γεγονός ὅτι παρ' ἡμῖν οἱ νεογνοὶ μόσχοι λαμβάνουσι ἀνεπαρκῆ ποσότητα πύατος, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς καὶ τὸ γάλα δι' οὗ οὗτοι διατρέφονται χορηγεῖται αὐτοῖς συνήθως ψυχρὸν καὶ κατὰ κανόνα εἰς κάδον ἀκάθαρτον.

Ἀφ' ἐτέρου ἡ ποσότης τοῦ χορηγουμένου γάλακτος εἰς τοὺς μόσχους ρυθμίζεται ἐκάστοτε ἀπὸ τὰς ἀντιλήψεις τῶν σταυλιτῶν οὔσα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μεγαλυτέρα τοῦ δέοντος, προκαλοῦσα δυσπεψίας καὶ παρασκευάζουσα τοιοῦτοτρόπως τὸ ἔδαφος εἰς τὴν ἐγκατάστασιν τῶν λοιμώξεων.

Πρὸς θεραπείαν τῆς μαστιζούσης τὴν ἐκτροφὴν τῶν μόσχων νοσηρᾶς ταύτης συνδρομῆς, πλείσται ἀγωγαί, ἀναφερόμεναι ἄλλωστε ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ εἰς τὰ κλασσικὰ συγγράμματα, ἐχρησιμοποιήθησαν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς θ' ἀναφέρωμεν μόνον τὰ ἀποτελέσματα τῆς πείρας μας ἐκ τῆς χρησιμοποίησεως ἐπὶ μεγάλου ἀριθμοῦ περιστατικῶν ἐνίων σουλφοναμιδῶν καὶ ἀντιβιωτικῶν.

Ἐκ τῶν Σουλφοναμιδῶν ἐδοκιμάσαμεν τὴν Σουλφαθειαζόλην, τὴν Σουλφαμεξαθίνην, καὶ τὴν Σουλφαγκουανιδίνην μὲ μετρίως ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Ἀφ' ἐτέρου ἡ Πενικιλίνη ἀπεδείχθη κατὰ γενικὸν κανόνα, ἀνενεργὴς ἐνῷ ἡ Στρεπτομυκίνη ἐπέφερε μὲν τὴν βελτίωσιν περιστατικῶν τινῶν ἀλλὰ ἡ ἐπὶ πενθήμερον χρησιμοποίησίς της εἰς ποσότητα ἐνὸς γρ. ἡμερησίως χορηγουμένης ἐνδομυϊκῶς καθίσταται δυσχερὴς καὶ ἐν ταυτῷ δαπανηρά, ἐνῷ, καθ' ὅσον γνωρίζομεν τουλάχιστον, δὲν ἔχει δοκιμασθῇ ἡ ἀπο-

τελεσματικότης αὐτῆς εἰς τοὺς μόσχους διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ στόματος χορηγίσεως.

Ἀπεφασίσαμεν ὅθεν, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους τὴν χρησιμοποίησιν τῆς Χρυσομυκίνης χορηγούμενης ἀπὸ τοῦ στόματος εἰς ἀναλογία 20 χιλιοστογράμμων κατὰ χιλιόγραμμον ζῶντος βάρους ὑπὸ μορφὴν καψακίων, εἰς τρόπον ὥστε διὰ μόσχον βάρους 50 χιλιογράμμων χορηγοῦμεν 4 καψάκια τῶν 250 χιλιοστογράμμων ἡμερησίως ἐπὶ 4 ἡμέρας.

Τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν λίαν μὲν ἱκανοποιητικὰ εἰς τὸ Κτηνοτροφεῖον τῆς Ἀνωτάτης Γεωπονικῆς Σχολῆς ἔνθα ἐπειραματίσθημεν κατ' ἀρχάς, ἀνώτερα δὲ πάσης προσδοκίας εἰς τὸ Βασιλικὸν Κτῆμα Τατοῦου ὅπου μεταγενεστέρως ἐφηρμόσαμεν τὴν ἀγωγὴν ταύτην.

Σημειωτέον ὅτι εἰς τὰς ἐκτροφάς εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἐντερίτις εἶναι ἐνδημικὴ ἐφηρμόσαμεν τὴν προληπτικὴν χορήγησιν τοῦ ἀντιβιωτικοῦ τούτου εἰς μικροτέραν ποσότητα, εὐθὺς μετὰ τὸν τοκετόν, ἐπιτυχόντες τὴν ὁλοσχερῇ ἐξαφάνισιν τῆς νόσου.

Βραδύτερον ἐχρησιμοποίησαμεν τοῦτο καὶ εἰς πλεῖστα ἰδιωτικὰ βουστάσια τόσον προληπτικῶς ὅσον καὶ θεραπευτικῶς μὲ τὰ αὐτὰ πάντοτε εὐνοικὰ ἀποτελέσματα.

Μικραὶ ἀποτυχίαι παρατηρούμεναι ἐνίστε, θὰ ἔδει ἴσως ν' ἀποδοθῶσιν εἴτε εἰς τὴν ἐντονον τοξικότητα τοῦ νοσογόνου παράγοντος, εἴτε εἰς τὴν ἔνεκα διαφόρων αἰτίων ἡλαττωμένην ἀντίστασιν τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἄς σημειωθῇ ὅτι ἡ χρυσομυκίνη ἔχει τὸ μέγα πλεονέκτημα ὅτι ἡ χορήγισις δὲν ἐπιφέρει τὴν δημιουργίαν ἀνθεκτικῶν μορφῶν μικροβίων, ὥς συμβαίνει μὲ ἄλλα ἀντιβιωτικά.

Ἀφ' ἑτέρου, δύναται αὕτη νὰ χορηγεῖται καὶ ἐνδοφλεβίως πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἐντερίτιδος τῶν μόσχων, παρουσιάζει ὅμως τὸ μειονέκτημα ὅτι αὕτη προκαλεῖ ἐρεθισμόν τοῦ ὑποδορείου καὶ περιαγγειακοῦ συνδετικοῦ ἱστοῦ καὶ θρομβοφλεβίτιδα δέον δὲ νὰ ἐνίεται βραδύτατα καὶ μετὰ προσοχῆς.

Λόγῳ ὅμως τῆς βακτηριοστατικῆς δράσεώς της ἐπὶ τῆς καθόλου μικροβιακῆς χλωρίδος τοῦ ἐντέρου, ἐνδείκνυται ἡ ταυτόχρονος χορήγησις εἰς τοὺς μόσχους βιταμινῶν τοῦ συμπλέγματος Β πρὸς ἀποφυγὴν ἀβιταμινώσεως.

Αὐτὸς ἄλλωστε εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἡ χορήγησις Χρυσομυκίνης ἀπὸ τοῦ στόματος εἰς τὰ ἐνήλικα μηρυκαστικά ἀντενδείκνυται ἀπολύτως, ἐνῶ ἡ διὰ τῆς φλεβικῆς ὁδοῦ χορήγησις αὐτῆς δύναται νὰ καταστῇ πολὺτιμον ὄπλον εἰς τὴν καταπολέμησιν διαφόρων νόσων τῶν βοοειδῶν.

Πράγματι ἡ ἀκτὶς δράσεως τῆς Χρυσομυκίνης, εἶναι ὁμοῦ μετὰ τῆς Χλωρομυκητίνης, ἡ μεγαλυτέρα πάντων τῶν μέχρι σήμερον γνωστῶν ἀντιβιωτικῶν, περιλαμβάνουσα Ρικκετοίας τινὰς (ἐν αἷς καὶ τὴν προκαλοῦσαν τὴν Βαλκανικὴν Γρίππην ἢ Πυρετὸν Q) ὠρισμένους μεγάλου μορίου διηθητοὺς ιούς, τὴν Βρουκέλλαν τὴν Μελίτειον, τὸν τῦφον τῶν ὀρνίθων, τὴν

αίμορραγικήν σηψαιμία, τήν έρυθράν τών χοίρων, τās εις τόν σταφυλό-κοκκον και τόν μηνιγγιτιδόκοκκον όφειλομένας λοιμώξεις, ώς και τās προ-καλουμένας ύπό τινων, θετικώς κατά Gram χρωννυμένων άνθεκτικών δέ εις τήν Πενικιλίνη, κόκκων.

Άφ' έτέρου, ύπάρχουν δεδομένα πείθοντα ότι ή Χρυσομυκίνη θερα-πεύει τήν Λιστερίασιν, τās Κοκκιδιάσεις ώς και τήν Ίκτεροαιμορραγικήν Σπειροχαιτίασιν.

Όσον άφορᾷ εις τήν χρησιμοποίησιν αὐτῆς εις τās μαστίτιδας και δὴ τήν γαγγραινώδη τοιαύτην τών αϊγών και προβάτων, τὰ διενεργούμενα εις μεγάλην κλίμακα πειράματα εις τὸ Κτηνοτοφείον τῆς Α.Γ.Σ.Α. απέβη-σαν μέχρι τοῦδε άρνητικά έπιφυλασσόμεθα δέ ν' άνακοινώσωμεν έν καιρῷ τὰ άποτελέσματα αὐτῶν.

Έπ' έσχάτων διεπιστώθη ότι ή προσθήκη έλάχιστων ποσοτήτων έξ ώρισμένων άντιβιωτικῶν ώς π. χ. Χρυσομυκίνης, Στρεπτομυκίνης, Γαιωμυ-κίνης Βασιτρασίνης, προκαϊνικής Πενικιλίνης, Χλωρομυκητίνης και Νεομυ-κίνης, εις τὸ σιτηρέσιον τών όρνιθοειδῶν και τών χοίρων έπιφέρει σημαντι-κήν αύξησιν τοῦ βάρους αὐτῶν παρατηρουμένην όταν τὰ ζῶα ταῦτα εύρί-σκονται εισέτι εις τὸ στάδιον τῆς άναπτύξεως αὐτῶν.

Η αίτιολογική άπόδοσις τοῦ φαινομένου τούτου δέν εἶναι έπακριβῶς γνωστή ύποτίθεται πάντως ότι τὰ άντιβιωτικά ταῦτα εἴτε άσκοῦν βακτη-ριοστατικήν έπίδρασιν έπὶ τῆς βλαβεράς μικροβιακῆς χλωρίδος εἴτε εύνοϊκήν τοιαύτην έπὶ τών ώφελίμων μικροοργανισμῶν τοῦ έντερικοῦ σωλήνος.

Σημειωτέον ότι τήν αὐτὴν εύνοϊκήν, ώς και τὰ άντιβιωτικά, έπίδρα-σιν κέκτηται και ή Βιταμίνη Β12 αλλά εις ἥσονα βαθμόν.

Κατὰ τὸ έτος 1948 ό Jukes διεπίστωσεν ότι κατὰ τήν, πρὸς παρα-σκευήν τῆς Χρυσομυκίνης, ζύμωσιν σχηματίζεται Βιταμίνη Β12 και ότι τὰ ύποπροϊόντα τῆς ζυμώσεως ταύτης περιέχουσιν τὸν Παράγοντα Ζωϊκῆς Πρωτεΐνης (Animal Protein Factor).

Άν όμως ή σημειωθείσα πρόοδος εις τήν θεραπευτικήν άγωγήν τῆς νοσηρᾶς ταύτης συνδρομῆς εἶναι άναντιρρήτως σπουδαιοτάτη δέν πρέπει όμως φρονοῦμεν νά παρορᾷται και ή σημαντικωτάτη συμβολή τῆς προλη-πτικῆς ύγιεινῆς.

Η εκ τῆς καταπολεμίσσεως τῆς νόσου ταύτης πείρα κατέδειξεν ότι ή έφαρμογή τών γνωστῶν κανόνων ύγιεινῆς δύναται, έν τινι μέτρῳ, νά έπι-φέρει τήν έλάττωσιν τοῦ άριθμοῦ τών κρουσμάτων ώς και τήν άμβλυνσιν τῆς σοβαρότητος τῆς Συνδρομῆς.

(Έκ τοῦ Έργαστηρίου Ζωοτεχνίας Α.Γ.Σ.Α.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- 1) Ἀλεξανδρίδου Κ.: Τὰ ἀντιβιοτικά φάρμακα. Ἀκαδημαϊκὴ Ἱατρικὴ. Ἰανουάριος 1951.
- 2) Βατσινέα Π.: Ἐπὶ τῆς ἐνεργείας καὶ κλινικῆς ἐφαρμογῆς τῶν βιοθεραπευτικῶν φαρμάκων. Ἀκαδ. Ἱατρικὴ. Ἰανουάριος 1951.
- 3) Chivers W. H.: Clinical use of aureomycin in some bovine and equine infections. J.A.V.M.A. Vol. CXX, No 898, January 1952.
- 4) Eastman J. W.: Chloromycetin therapy in Veterinary Medicine. J.A.V.M.A. Vol. CXX, No 898, January 1952.
- 5) Elvehjem C. A.: Vitamin B12. Proceedings of the 2nd Conference on Research, March 1950. Chicago.
- 6) Jukes Th.: Vitamin B12, aureomycin, and other antibiotics in animal feeding. Proceedings of the 3rd Conference on Research. March, 1951. Chicago.
- 7) Παληοῦ Κ.: Τὰ ἀντιβιοτικά ἐν τῇ χειρουργικῇ. Ἀκαδημαϊκὴ Ἱατρικὴ. Ἰανουάριος 1951.
- 8) Weipers W. L.: Antibiotic therapy in veterinary Medicine. J.A.V.M.A. Vol. CXVIII. No 889, April 1951.
- 9) Weipers W. L.: A study of calf diseases. The Veter. Rec. No 35, Vol. 63. Sept. 1, 1951.
- 10) Whitehair C. K., Heiderbecht A. A., and Ross O. B.: Antibiotics for digestive disturbances in young pigs. The Vet. Med. Vol. XLVI, No 3, March 1951.

R É S U M É

Les enterites des veaux nouveau-nés et leur traitement
par l'aureomycine.

p a r

Dr C. B. Tarlatzis

(Institut de Bactériologie Vétérinaire)

Les enterites des veaux nouveau-nés sont très fréquentes dans les étables urbaines de la ville d'Athènes, à tel point que l'élevage des veaux devient presque impossible.

L'agent causal le plus fréquemment rencontré est le Colibacille tandis que le Proteus, le Pyocyanique et les Salmonellas sont plutôt rares.

L'auteur rapporte aussi la communication orale de J. Baker de l'Ecole Vétérinaire de Cornell, qui a isolé un virus spécial causant chez le veau une enterite, compliquée dans la suite par les germes de sortie.

Quoiqu'il en soit, et indépendamment de l'agent causal, l'influence des conditions sanitaires de l'entourage et de l'alimentation—surtout

en ce qui concerne le colostrum — jouent un rôle primordial dans l'éclosion des enterites des nouveau-nés.

En ce qui concerne le traitement, l'auteur expose les résultats heureux obtenus avec l'aureomycine tant dans un but curatif que preventif sur un grand nombre de cas, ainsi que l'influence de certains antibiotiques sur la nutrition des oiseaux et des porcs.

(Travail effectué au Laboratoire de Zootechnie
de l'École des Hautes Études Agronomiques d'Athènes)

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

ΛΟΙΜΩΔΗ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

K. CUMMINGS SUMMER, M.R.C.V.S. : Αἱ νόσοι τῶν μικρῶν ζώων αἱ μεταδιδόμεναι εἰς τὸν ἄνθρωπον. (The British Veter. Journal, Vol. 108, No 7, Jmly 1952.

Ὁ συγγραφεὺς μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς σημασίας τὴν ὁποίαν ἐνέχει διὰ τὴν δημοσίαν υγείαν ἡ ἀκριβὴς ἐφαρμογὴ τῶν υγειονομικῶν κανόνων τῶν ἐχόντων ὡς σκοπὸν τὴν πρόληψιν τῆς μεταδόσεως διαφόρων νόσων ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν ἄνθρωπον, τονίζει ἐπίσης τὴν ἀνάγκην τῆς προλήψεως τῶν νοσημάτων τῶν μεταδιδομένων ἀπὸ τῶν ζώων εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Δὲν παραλείπει ὅμως νὰ τονίσῃ ὅτι δὲν πρέπει νὰ υπερβάλλωμεν τὸν κίνδυνον ἐκ τῆς συνοικίσεως μὲ τὰ μικρὰ κατοικίδια ζῶα καθ' ὅσον σοβαρώταται νόσοι τοῦ ἀνθρώπου δὲν δφεύλονται π.χ. εἰς τὴν γαλῆν, ἀλλὰ εἰς τοὺς μῦς τοὺς ὁποίους αὕτη καταδιώκει.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ συγγραφεὺς ἀπαριθμεῖ τὰ νοσήματα τῶν μικρῶν ζώων τὰ μεταδιδόμενα ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον, δηλαδὴ

- 1) Λεπτόσπειρα ἢ κυνοκτόνος μὲ φορέα τὸν κύνα.
- 2) Λεπτόσπειρα ἰκτεροαιμορραγικὴ τῆς ὁποίας φορεὺς εἶναι ὁ ἐπίμυς.
- 3) Σαλμονελλώσεις : οἱ μικροοργανισμοὶ τῆς οἰκογενείας τῶν Σαλμονελλῶν εἶναι σύνηθες αἷτιον τῶν τροφοδηλητηριάσεων τοῦ ἀνθρώπου. Φορεῖς δὲ αὐτῶν εἶναι ἡ πλειονότης τῶν κατοικιδίων ζώων μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται καὶ οἱ κύνες καὶ αἱ γαλαί.

- 4) Φυματίσεις : Οἱ κύνες καὶ αἱ γαλαί προσβάλλονται καὶ ὑπὸ τοῦ βοείου καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπίου τύπου τοῦ βακίλλου τῆς φυματιώσεως.